nende eest pöggenesid. Ei mitte üksnes kannatut waewa kätte tassumise mõtte, waid ka usk, et mõega tö Jumalale auuks sündis, teggi wõitjad ristisõitjad tiggedama metsaliste sarnatseks. Siin allustas üks ni kolle werre wallamine, mis enne ehk weel kuskil Ma-ilmas ei olnud nähtud. Mittu ei olnud weel uskmata rahwa werre wallamisega rahhul, waid tappis neid kõige irmsama pinaga. Omari pühhas koeas, kuhhu mittu tuhhat inimest pakku ollid pöggenend, tappeti ni kaua mõrtsuka kombel kunni werre jöggi möda treppi alla wolas, ja surnute lehkaw aur mõrtsukad uimaseks teggi ja kallalt ärra sundis minema. Saak, mis siin leiti, olli otsata suur. Israeli rahwas aeti köik templi ja põlletati siis templiga ühhes tükkis ärra. Selle peale läksid ristisõitjad pissokese ulkadesse jäggatud ulitsaid möda ühhest kohhast teist werrist tööd teggema. Ei jätud siin üht ainust majja rikkumata; ei antud ka kuskil ei wana-raukadele, ei naisterahwale, egga lastele armu. Seitsekümmend tuhhat inimestest, mis Jerusalemma linna kohta arwati, ei jänud mitte ni palju ülle, kui surnute matmine rahwast tarwitas. Üks pissokene sõa-wäe ulk, mis Taweti tornis warjul olli, sai krahw Raimundi käest lubba, linnast wälja minna. Ja needsamad inimesed, kes praego üllemal rägitut kolledat mõrtsuka tööd ollid löppetanud, läksid, kui mahha lödud rahwa werrest ennast ollid puhhastanud, Kristuse-üllestõusmise-kirrikusse, langesid põllewas palwes pühha kotta pölwile ja täna-

rõemsa silmawee pissaratega ja täno-lauludega Jumalat. Agga ka kolledat werrega kokko limitud surnute rünkad, mis iggas kohhas seisid, näitasid surema ulga melest otsego Jumala melepärralised ohwrid. Ni liggistiku jookseb saggedast hä ning kurri inimese süddames kokko, ja ni õlpsal kombel wõib kõige pühhamast tundmisest kurratlik tö iddanema akkata, kui inimene kindlast oolt ei kanna, petliku warjo al sallamahti sisse puggewat kurja aegsaste tundma öppida ja ärrapelletada. — Meie Onnisteggia öppetus ja aealik ellokäik olli armastuse kõige üllemaks käsuks töstnud, inimesed piddid — kui ühhe Issa lapsed — õed ja wennad ollema, ja kui Peetrus möeka tõmbas, kelas Issand sedda teggemast; ja selle-sama armorikka Issandale auuks ning kituseks ollid ristisõitjad oma werrised tööd toimetanud.

Ehk kül Jerusalemma lin nüüd ärrawõidetud olli, siiski piddid ristisõitjad allati walwsad ollema, et waenlased wäljast poolt nende peale ei tulleks. Sellepärrast wõtsid würstid issekeskis nõuuks üllemat wallitsejat nimetada, kes Jerusalemma kuningriki wallitseks. Gottwrid Bouillon tösteti kuningaks. Agga Gottwridi allandlik meel ei tahtnud seal kuld kroni oma pähhe panna, kus meie Onnisteggia pä orjawitsa kroni al werrine olli olnud; tema tõrkus sellepärrast kuninga nime wasto ja nimetas ennast „pühha-aua-warjajaks.“

Uus kuningriik olli waewalt jallule seatud, kui suur äddaoht tema peale akkas kippuma. Jubba

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1850, lk. 28